ELANUR HANÇER

CELLADINA AŞIK

İLK Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Celladına Aşık

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Esra Nur Yıldırım
Sayfa Tasarım: Baran Ekber
Kapak Tasarım: Merve Ökten

1.Basım, İstanbul, Ocak 2026
ISBN: 978-625-5779-84-7
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

CELLADINA AŞIK

Elanur Hançer

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında 7
Ön Söz 9
Giriş 11
1. Bölüm: Bahar'ın Hikâyesi 15
2. Bölüm: Karakol 59
3. Bölüm: Son Nefesime Kadar... 78
4. Bölüm: Sır 91
5. Bölüm: Mahkeme 106
6. Bölüm: Pişmanlık 128
7. Bölüm: 19. Yaş 138
8. Bölüm: Yalan - Ayrılık 152
9. Bölüm: Baba? 161
10. Bölüm: Öfke 191
11. Bölüm: Düğün 219
12. Bölüm: Yasak 230
13.Bölüm: Evden Kaçma 249
14. Bölüm: Tanışma 256
15. Bölüm: Tatil 268
16. Bölüm: Hayal Kırıklığı 275
17. Bölüm: Acı Gerçekler 285
18. Bölüm: Sinan'ın Geçmişi 295
19.Bölüm: Anne? 300
20. Bölüm: Cinsiyet Partisi 310
21. Bölüm: Sakın Ölme! 318
22. Bölüm: Tümör 323

23. Bölüm: Kalp Kırıklığı....335
24. Bölüm: Affettim Seni....338
25. Bölüm: Birlikte Yanalım Mı?....343
26. Bölüm: Aynı Evin İçinde....348
27. Bölüm: Bedel....357
28. Bölüm: Ameliyat....368
29. Bölüm: Acı Veda....378
30. Bölüm: Bir Avuç Toprak....384
31. Bölüm: Adı Veda, Kendisi Başlangıç....392
32. Bölüm: Video....399
33. Bölüm: 17 Yıllık Yüzleşme....409
34. Bölüm: Sinan Nerede?....415
35. Bölüm: Bomboş Bakan Gözler....421
36. Bölüm: İçkinin Acı Yüzü....430
37. Bölüm: Haykırış....436
38. Bölüm: Hem İlacım Hemde Zehrim....441
39. Bölüm: Köklere Dönüş....446
40. Bölüm: Yeni Başlangıcın Sessizliği....456
41. Bölüm: Eve Dönüş....462
42. Bölüm: Şok Eden Karar....470
43. Bölüm: Hâlâ Seviyorum Seni....479
44. Bölüm: Gölgedeki Gerçekler....488
45. Bölüm: O Artık Seri Katil....493
46. Bölüm: İki Kurşun....503
Bahar'ın Günlüğünden Bir Kesit....512
Celladına Âşık....513
Son Söz....514

YAZAR HAKKINDA

Elanur Hançer, 28.07.2009 - İstanbul doğumludur. "Celladına Âşık" adlı eserini yaklaşık iki yıllık bir çalışma sonucunda tamamlamıştır. Hayatındaki dengenin bozulduğu, duygularının ağırlaştığı bir dönemde, hislerini ifade edecek bir alan ararken ortaya çıkan bu eserde; kelimelerle nefes aldığını hissetmiştir. Zamanla satırlar hikâyeye, hikâye de kitaba dönüşmüştür.

Lise öğrenimine devam eden genç yazar Elanur Hançer, üniversitede "Radyo Televizyon ve Sinema" bölümü okuyarak senarist olmayı ve yazdığı kitapları filme dönüştürmeyi hedeflemektedir.

ÖN SÖZ

Merhaba,

Ben Elanur Hançer. Bu benim ilk romanım, aslında bu romanı yazmaya başlamam bulutların üstündeyken bir anda yere çakılmamla oldu. O çakılma, benim yazarlığa ilk adımımdı belki de... "Hayatım karardı." diye düşünürken güneşin doğuşuydu. Hiç aklıma gelmezdi kitap yazacağım, o hüzünlü duygularım bir anda beni yansıtan, bir o da kadar benden uzak olan "Bahar" adlı bir karakter yarattı. Zaten hep bir yazar yönüm vardı. Mesela ortaokulda sınıfta arkadaşlarıma şiir yazar verirdim, öğretmenim de "Ela, başımıza şair mi olacaksın?" derdi. İlla bir şeyler yazardım.

Bir gün annemle kitabım hakkında konuşurken bana "Elanur, başından geçen olaylar bence senin dönüm noktandı. Hiçbir şey tesadüf değildir, bunların hepsi hayatının değişmesi için vesileydi." dedi. Evet, annem doğru söylüyordu. Bunları yaşamasaydım belki de kitap yazmak aklıma hiç gelmeyecekti.

Emin olun siz kitabı okurken hangi duyguları yaşayacaksanız ben de yazarken aynılarını yaşadım; yeri geldi Bahar'la güldüm, yeri geldi ağladım. Aslında bu kitabı vahşice katledilen kadınlara ithafen

yazdım. Allah'ın yarattığı en değerli varlıklardan olan, doğduklarında müjdesi Allah'a giden, cahiliye döneminde diri diri gömülen, 21. yüzyılda hâlâ haksızlığa uğrayan kadınlar adına...

İyi okumalar,

Sevgilerimle...

GİRİŞ

Bazıları karanlığın sonunda aydınlık olduğuna inanır, ben de onlardan biriyim. Bir gün bu karanlık hayattan kurtulacağımıza inandım. Biz derken, annem ve ben bir gün bu karanlık hayattan kurtulacaktık, nasıl olacağını bilmesem de....

Ben kim miyim? Bahar Demir. İçmeler Mahallesi'nde büyüyen bir kızım. 18 yaşımdayım, bu yaşıma kadar hayatın birçok zorluğuyla savaştım. Benim savaşım babamla... Bazı kızların şansı babasıdır, benim de şansızlığım babam. Babam bana ne mi yaptı? Hayatımı çaldığı yetmezmiş gibi okuma hakkımı da elimden aldı. Liseye geçtiğimde beni okuldan alarak çalıştırdı. Kazandığım paralara da beni dövüp el koydu. Neden mi? İçki içmek için. Çünkü babamın içkisi her zaman annemden ve benden değerliydi...

Her zaman olduğu gibi yine odamda oturuyordum ki annem odaya girdi:

"Bahar?"

"Efendim anne?"

Annem karşıma geçip oturdu, sonra da ellerimi avucunun içine aldı:

"Yavrum, iş bulabildin mi?"

"Hayır anne."

"Kızım, baban para istiyor."

"Niye, yine zıkkımlanmak için mi? Git söyle ona, yok para."

Aslında biriktirdiğim paradan biraz vardı ama ben vermeyecektim. Ben parayı o adam içki içsin diye biriktirmedim, vermeyecektim.

"Kızım, öyle dersem kıyamet kopar biliyorsun."

"Sen bekle, ben derim o zaman."

"Bahar, yavrum dur!"

Odamdan çıkıp oturma odasına geçtiğim sırada babam olacak o adam elini uzattı, ben de "Para yok." dedim.

"Ne demek yok?"

"Sayende bir işim olmadığı için param da yok."

"Yalan söyleme lan! Vardır senin kıyıda köşede." der demez ayağa kalkıp odama gitti, ben de peşinden gittim. Annem arkamızda korku dolu gözlerle bizi izliyordu. Babam çantamı almış cüzdanıma bakıyordu ama cüzdanda para bulamıştı. Bu sefer de çantamı karıştırmaya başladı. Çantanın küçük bölmesindeki parayı buldu:

"Hani yoktu lan?"

"Sana verecek içki parası yok!" dediğim sırada suratıma inen tokatla yere düştüm. Vurmaya devam edince de annem araya girerek "Kâzım, bırak kızımı bana vur." dedi. Beni bırakıp bu sefer anneme vurmaya başlamıştı bir yandan da söyleniyordu:

"Bıktım lan senden de kızından da! Başıma bela oldunuz lan!"

Yerden kalkıp "Bırak annemi, bırak!" diye araya girdim.

Birkaç dakika böyle arbede yaşandıktan sonra o şerefsiz çekip gitti.

"Anne, iyi misin?"

"İyiyim yavrum, sen iyi misin?"

"Değilim anne, o adam ne zaman ölürse ben o zaman iyi olacağım." deyip çantamı alarak evden çıktım. Her zaman geldiğim Huzur Parkı'na geldim. Bir saat öyle oturup düşündükten sonra Karsu'ya gitme kararı aldım.

Karsu benim çocukluk arkadaşım, sırdaşım, kardeşimdi. Beni en iyi anlayan yargılamadan dinleyen tek insandı. Parktan çıkıp biraz yürüdükten sonra Karsulara geldim, kapıyı çaldığımda annesi Kıvılcım abla açtı:

"Bahar, kızım, iyi misin?"

"İyiyim abla, Karsu ve Cansu evde mi?"

"Evde kızım, geç buyur. Kızlar, Bahar geldi!

"Hoş geldin. Niye haber vermedin, bir şey mi oldu?" dedi Karsu.

"Kusura bakmayın Kıvılcım abla, böyle çat kapı geldim, ben gideyim."

Kıvılcım abla itiraz etti:

"Saçmalama Bahar, sen de benim kızımsın, burası da senin bir evin sayılır."

O sırada Cansu "Evet Bahar, annem haklı. Sen ablama bakma." diyerek söze girdi.

Karsu mahcup olup açıklama yaptı:

"Ya Bahar, çok özür dilerim, öyle demek istemedim. Bir şey oldu diye panikledim."

"Aslında oldu, babam..."

"Kızlar, isterseniz odaya geçin. Ben size bir şeyler hazırlayayım."

Kızlarla odaya geçtik, olanları bir bir anlattım.

"Of Bahar ya! Şerefsiz yine yapmış yapacağını." dedi Cansu.

Karsu:

"Bahar, kuzum bak bu böyle olmaz, her gün her gün..."

"Evet ama sabretmekten başka çaremiz mi var?"

"Var Bahar, Hatice teyzeyi de al, kaçın buradan."

Cansu, "Evet, ablam haklı Bahar." diyerek Karsu'ya katıldı.

"Of, saçmalamayın kızlar. Annemle ben İstanbul'dan hiç çıkmadık, nereye gideceğiz?"

"Yeni bir hayat kuracaksınız işte." dedi Karsu.

"Ya Karsu, yeni bir hayat öyle kurmak kolay mı? Hem anneannem burada, ona zarar verir."

"Onu da alın gidin."

"Bunlar için para lazım, benim işim bile yok."

"Bahar, iş demişken... Niye kovuldun? Anlatacağım dedin ama anlatmadın."

"Anlatacağım Karsu. Kâzım, lokantaya geldi, para istedi. Ben de 'Maaş günü daha gelmedi, yok.' dedim. O da avans istememi söyledi. 'Zaten her ay istiyorum, kızıyorlar, isteyemem.' deyince de bağırdı çağırdı, rezillik çıkarıp gitti. Sonra patron beni yanına çağırdı, kızdı. Bir iki kere idare etmiş, nereye kadar devam edecekmiş, ortamın huzuru bozuluyormuş... Sonra da işten kovdu beni."

Karsu "Bahar, bu adam her yerde başına bela senin." deyince Cansu da ablasına hak verdi:

"Evet Bahar, ablam haklı. Ben artık ne diyeceğimi bilmiyorum. İnşallah belasını bulur da kurtulursunuz."

"Amin Cansucuğum, neyse kızlar, ben artık kalkayım." dediğim sırada Kıvılcım abla elinde kurabiye ve portakal sularıyla geldi:

"Nereye Bahar? Size kurabiye ve portakal suyu getirdim."

"Çok sağ ol Kıvılcım abla, ben şöyle bir tane alıp kaçayım."

"Bahar, kızım ye de öyle git."

"Kıvılcım abla ben artık gitsem iyi olur."

"Peki kızım, hoşça kal." dedi ve kızlarla vedalaşıp eve geldim. İçeri girdiğimde annem lambaları kapatmış, koltukta oturuyordu.

"Anne, iyi misin?"

"İyiyim kızım, öyle dalmışım. Aç mısın? Çorba var, yer misin?"

"Yok anne, yemeyeceğim. Uyusam daha iyi."

"Tamam yavrum, iyi geceler."

Annem kendi odasına geçti, ben de kendi odama... Sıcak bir duş aldıktan sonra geceliklerimi giyip uyumak üzere yatağıma uzandım.

1. BÖLÜM:
BAHAR'IN HİKÂYESİ

Tuzla/İSTANBUL

Gözlerimi evdeki tokat sesleri ve bağırtıyla açtım. Kâzım bir yandan anneme vuruyor bir yandan da bağırıyordu:

"Hâlâ onu seviyorsun değil mi?"

"Kâzım, ne olur sus, kız duyacak."

"Duysun lan umurumda değil! Başıma bela oldu o piç."

Annem "Kâzım ne olur sus." dedikçe anneme daha çok vuruyordu. Neredeyse her gün bu cümleleri duyuyordum. Anneme her sorduğumda beni geçiştiriyor, Kâzım'ın kafasında kurduğunu söylüyordu.

Hemen yatağımdan fırlayıp oturma odasına koşarak gidip araya girdim ama her zamanki gibi başarısız oldum. Her zaman susup odama giderek ağlardım ama bu sefer öyle olmadı, bir anda "Yeter!" diye bağırıverdim. Ölüm sessizliği olmuştu. Özgüven patlamasıyla "Yeter artık baba, yeter, bıktım senden!" diye bağırdım, bağırır bağırmaz da suratıma inen tokatla susturuldum.

"Ne diyon lan sen? Senin dilin fazla uzamış ama ben keserim!"

"Kâzım yeter!"

"Sus lan, sen nesin ki kızın ne olsun!"

"Anneme laf söyleme."

"Bana bak, sus yoksa elimde kalacaksın."

"Susmuyorum."

Kâzım belinden çıkardığı kemerle sırtıma sırtıma vuruyordu. Annem araya girip Kâzım'ı iterek beni odama gönderdi. Odama gelip kapının arkasına çömeldim. Hem acıma hem de annemin dayak yerken acıyla inlemesine ağlıyordum. Bir anda güm diye bir ses gelince yerimden sıçradım. Sesler kesilince Kâzım'ın evden çıktığını, o sesin kapının kapanma sesi olduğu anladım. Oturma odasına gidip annemi öptüm.

"Canın yanıyor mu kızım?"

"Hayır, hiç acımıyor anne üzülme. Ben biraz hava alacağım."

Annem "Tamam kızım." dedi. Ben de hemen çantamı alıp evden çıktım, bana iyi gelen tek yere geldim. Huzur Parkı'nda bir banka oturup Karsu'nun söylediklerini düşünmeye başladım. Buradan gitsek acaba hayatımız nasıl olurdu? Bu fikir kafama yatmıştı. Annem ve anneannemle konuşup, onların da fikirlerini alıp bu planı devreye sokacaktım. Ben düşüncelere dalmış gitmiştim ki telefon çaldı, Karsu arıyordu:

"Efendim Karsu?"

"Bahar, iyi misin, sesin kötü geliyor."

"Aynı şeyler.

"Neredesin?"

"Parktayım.

"Bize gelsene."

"Yok Karsu."

"Tamam o zaman, ben geleyim."

"Yok canım, biraz yalnız kalsam iyi olacak."

"Tamam ama bir şey olursa ara."

"Tamam, ararım. Karsu, iyi ki varsın."

"Sen de Bahar..."

Telefonu kapattım. Eve gitmeyecektim, akşama kadar burada böyle oturacaktım

Birkaç Saat Sonra...

Hava kararmıştı, ben hâlâ parkta oturuyordum. Eve gidesim de yoktu. Annem iki kere aramıştı, açmamıştım. Gitsem iyi olacaktı. Tam ayağa kalkıp gidecektim ki bir grup gencin bir çocuğu kovaladığını gördüm. Ardından yakalayıp dövmeye başladılar. Ben de bir köşeye geçmiş söylediklerini dinliyordum, aralarından bir çocuk "Sinan yeter!" diye bağırdı. Sinan dedikleri kişi hem çocuğu dövüyor hem de "Mallar nerede şerefsiz?" diye bağırıyordu. İçimden "Of sana ne Bahar! Yürü git evine." diye geçirmiştim.

Tam arkamı dönüp gidiyordum ki arkamdaki bira şişesine çarptım. Sinan denen çocuğun beni fark etmesiyle hemen koşmaya başladım ama benim on adımım onun bir adımıydı. Bu böyle olmayacaktı. En sonunda pes edip durdum:

"Of ne var, ne istiyorsun?"

"Bir şey istemiyorum. Senin ne işin vardı orada?"

"Yoktu bir işim!"

"Tamam, benimle geliyorsun."

"O nedenmiş?"

"Çünkü bize bir açıklama borçlusun."

"Abi, bu kız kim?" dedi gruptan başka biri.

"Bizi dinleyen kişi, Yağız."

"Ben sizi dinlemedim. Eve gidiyordum, siz bir anda parka dalınca gidemedim. Bana da bir şey yaparsınız diye saklandım."

"Sen şimdi bir şey duymadın mı?"

"Duymadım.

"Tamam Sinan, bırak gitsin."

"Yalan söylüyor Ege, duydu."

"Sıkıntı çıkmaz, Sinan."

"Emin misin?"

"Evet."

Arkadaşıyla konuştuktan sonra tekrar bana döndü:

"Bana bak, seni şimdi bırakıyorum ama bir daha burada görmeyeyim."

"Yok öyle bir şey, daha çok görürsün, ben burada oturuyorum."

"Yalan söyleme, seni hiç görmedim. Ben bu mahalledeki herkesi tanırım, onlar da beni tanır."

"Ben buradan beş sokak aşağıda oturuyorum, adım Bahar Demir.

"Tamam, madem öyle ben Sinan Tekin, bu Yağız Yıldırım, bu Mert Özkaya, bu da Ege Ünal. Bir şey olursa bana gelirsin, beni bulamazsan onlara gidersin. Al, bu bizim hep olduğumuz galerinin kartı, adres yazıyor. Ben genelde orada olurum."

"Tamam, artık gidebilir miyim?"

"Git."

Parktan çıkıp eve geldim ama bahçede olay yeri inceleme ekibi ve polisler vardı.

"Ne oluyor burada?"

"Giremezsiniz!"

"Nasıl giremem? Burası benim evim."

"Giremezsiniz, yasak."

Ben polisleri ikna etmeye çalışırken annemi içeriden kelepçeyle çıkardılar.

"Anne!"

"Bahar, kızım, özür dilerim. Kendimi korumak için yaptım!"

Polisler annemi alıp gitmişti ama ben hâlâ ne olduğunu anlayamamıştım. Olay yeri ekibi arka bahçeye doğru gidiyordu. Ben de tekrar içeri girmeye çalıştım ama polisler yine izin vermedi. Beni böyle çaresiz gören bir polis bana açıklama yapmıştı:

"Kızım, bak böyle zorluk çıkarma. İçeride bir cinayet işlendi. İçeriden çıkan kişi, galiba annen, bunun sorumlusu. Ölen kişinin kimliği Kâzım Demir."

Duyduğum şeylerden sonra koşarak caddeye çıktım ve taksiye binip karakola geldim. İçeri girdiğimde anneannem ve ablası Sakine vardı:

"Anneanne!"

"Guzum!"

"Annem yapmaz böyle bir şey, değil mi?"

"İfadesini alıveriyolar guzum, öğrenivericez. Ben de bir şey bilmiyom."

İki saat kadar annemin ifadesi alınmıştı, şimdi de adliyeye sevk ediliyordu. Savcının karşısına çıktıktan sonra da cezaevine gönderilecekti. Elimizden bir şey gelmediği için taksiye binip anneannemin evine geldik. Balkonda oturmuş boş boş bakıyordum sadece. Anneannemin ağlama seslerini duyuyordum. Sanki beynim dışarıdan gelen bütün seslere kulaklarımı tıkamıştı, sadece anneannemin ağlama sesleri... Annemin "Ben kendimi korumak için yaptım." cümlesi beynimde dolaşıyordu. Evet, ben de o adamın ölmesini istiyordum ama bu şekilde, annemin elinden olmamalıydı. Şimdi ne yapacaktım, beni neler bekliyordu? Belki de şimdi başlamıştı benim hayatla savaşım.

Anneannemin beni dürtmesiyle uyandım:

"Bahar, guzum, hadi galk. Burada uyuyagalıvermişsin, geç içeri yatıver."

Uyanıp gözlerimi açtığımda şafak atmıştı:

"Anneanne?"

"Söyle yavrum."

"Biraz sarılalım mı?"

"Gel bakem, nenesinin guzusu. Aç mısın, bir şeyler hazırlayıverem mi?"

"Yok anneanne, canım hiçbir şey yemek istemiyor. Anneanne, şimdi ne olacak?"

"Bir şey oluvermeyecek guzum, annen cezasını çekiverdikten sonra bizim yanımıza geliverecek."

"Ama anneanne, annem suçlu değil ki. Kendini o şerefsizden korumak için yaptı."

"Evet ama guzum bunu bir tek biz biliveriyoz. Kimseye anlatıveremeyiz. Bu böyle oluvermez, ben sana bir şeyler hazırlayıverem, sonra hasta oluvercen."

"Ama canım hiç istemiyor."

"Guzum, annen için ye."

"Peki anneanne."

Anneannemle birlikte içeri geçtik. Anneannem mutfağa bir şeyler hazırlamaya gitti, ben de oturuyordum ki telefon çaldı, Karsu arıyordu:

"Efendim Karsu?"

"Bahar, niye bakmıyorsun telefonlarıma? Öldüm meraktan. Sizin eve gittim, ortalık yangın yeri, kapı mühürlü. Komşular bir şeyler söyledi. Bahar, orada mısın?"

"Buradayım."

"Neredesin, söyle geleyim yanına."

"Karsu, çok kötüyüm, ne olur hemen gel."

"Bahar, ağlama sakin ol. Neredesin, söyle."

"Anneannemdeyim."

"Tamam, hemen geliyorum."

Telefonu kapattığım sırada içeriden anneannem seslendi:

"Guzum gel, sofra hazır."

Canım hiçbir şey yemek istemiyordu ama anneannem için masaya oturdum. Tam bir şeyler yiyecektik ki kapı çaldı.

"Sen dur anneanne, ben açarım." dedim. Karsu'nun geldiğini düşünerek kapıyı açmıştım ama kapıda babaannem vardı:

"Babaanne?"

"Küçük orospu, sen çekil de katil ananın anasını çağır!"

Anneannem sesleri duyup geldi:

"Fatma Hanım n'oluveriyo?"

"Katiller, daha ne olacak? Senin orospu kızın oğlumu öldürdü!"

"Hanım hanım, öte dur hele! Guyruğu sıkışmış it kimi ne bağrınıp duruveriyon? Benim gızım ancak gendini goruyuverdi. Benim gızım öldürüvermeseydi senin oğlun onu öldürüvercekti benim gızımı. Yetti gari yıllardır gızıma ettikleriniz! En sonunda gızımı gatil de ediverdiniz."

"Şükran, biz senin kusurlu kızını eve karı ettik, bizim olmayanı kabul ettik de bağrımıza bastık!"

Anneannem bu sözlerden sonra dayanamayıp babaannemin üstüne saldırdı. Ben araya girip ayırmaya çalışıyordum ama her seferinde başarısız oluyordum. Tam o sırada Karsu geldi:

"Karsu, gel yardım et, koş!"

Karsu ile birlikte anneannem ve babaannemi ayırdık. Babaannem de en sonunda "Katiller!" diye bağıra bağıra mahalleyi terk etti. Biz de Karsu'yla içeri geçip anneannemi sakinleştirmeye çalışıyorduk ama benim aklıma takılan bir şey vardı: Babaannem "Bizim olmayanı kabul ettik." derken acaba ne demek istemişti?

"Anneanne?"

"Efendim yavrum?"

"Babaannem ne demek istedi?"

"Ne dedi guzum?"

"Bizim olmayanı kabul ettik, dedi ya. Ne demek istedi?

"Hee, sen onu diyiveriyon. Annen el gızı ya, biz gızımız gibi gabul ediverdik diyo. Neyse guzum, sen boş ver onu, takıverme gafana."

"Tamam anneanne, biz Karsu'yla dışarı çıkıyoruz."

"Gahvaltı ediverecektik?"

"Ben doydum anneanne."

"Nasıl doyuverdin, bir şey yemedin gari?"

"O kadının söyledikleri beni tıka basa doyurdu, biz çıkıyoruz."

"Tamam guzum ama sakın geç galıverme."

Karsu'yla dışarı çıkıp Huzur Parkı'na gelmiştik. Bir banka oturmuş etrafa bakıyorduk ki sesizliği Karsu bozdu:

"Bahar, artık olanları anlatacak mısın?"

"Anlatacağım, şöyle oldu; ben parktaydım, sonra eve gittim. Kapıda olay yeri inceleme ekipleri vardı. Başta ne olduğunu anlamadım, anneme bir şey oldu zannettim. Polislere sordum ama bir şey söylemediler. Sonra polisler annemi kelepçeyle çıkardı. Zaten annemi öyle görünce başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Annem 'Bahar, kızım, kendimi korumak için yaptım.' diye bağırdı. Hiç aklıma gelmezdi annemin babamı öldüreceği. Polisler annemi götürdü, ben ne yapacağımı bilemedim. Sonra bir polis olanları anlattı, ben de hemen karakola gittim. Anneannem ve ablası Sakine de oradaydı. İki saat annemin ifadesini aldılar, ardından adliyeye sevk ettiler, oradan da cezaevine yolladılar."

Olanları anlatırken gözyaşlarımı tutamadım.

"Peki Bahar, olayın iç yüzü ne?"

"Bilmiyorum ama kesin çok kötü bir şey oldu ve annem de kendini korumak için böyle yaptı."

"Tamam kuzum, ağlama ne olur."

"Karsu, annem yok, çok yalnız hissediyorum."

"Öyle deme, anneannen var, ben varım, Cansu var."

"Biliyorum ama..."

"O zaman sil gözyaşlarını ve annen için dik dur."

"Haklısın, zaten karakola gitmem lazım."

"Neden?"

"Bilgi almayı deneyeceğim, dün hiçbir şey söylemediler."

"Tamam canım, ben de geleceğim."

"Tamam."

Karsu'yla birlikte parktan çıkıp karakola geldik ve polis, bize bilgi verdi:

"Kızım, annen Hatice Demir ifadesinde Kâzım Demir'in eve geldiğinde ona şiddet uyguladığını ve arbede yaşandığını anlatmış. Sonra da yardım istemek için bahçeye çıktığını, Kâzım'ın onu arka bahçeye kadar kovaladığını söylemiş. Bu sırada kömürlükten aldığı bıçakla Kâzım Demir'i kalbinden bıçakladığı ifadesini vermiş ama kavganın çıkış sebebi hakkında konuşmamış."

* * *

Bahar evden çıktıktan sonra abam Sakine'yi çağırıvermiştim. Fatma'nın söyleyiverdiklerini bir bir anlatıvermiştim.

"Kız Şükran, bu karı söylemesin Bahar'a gerçekleri?"

"Bilmiyorum aba, inşallah anlatıvermez. Bahar eğer gerçek babasının Kâzım değil de Hasan olduğunu öğreniverirse gız mahvoluverir. Sakın diyeyim ağzından kaçırıverme."

"Saçmalama Şükran, on sekiz yıllık sır, söyler miyim kimseye?"

"Aba, benim yüzümden oluverdi, gızım benim yüzünden hapse giriverdi, torunum yetim galıverdi."

"Şükran, senin ne suçun var? Sen kendince doğru olanı yaptın."

"Hayır aba, gızıma da torunuma da gendim bakabilirdim."

"Yapma Şükran, sen de evsizdin. Küçük bir bebekle, kızınla ne yapacaktın ki? Hatice'nin mecbur biriyle evlenmesi lazımdı."

"Evet aba ama Kâzım'la değil."

"Şükran, o zaman Kâzım'dan başka seçenek yoktu."

"Bilmiyorum aba."

***

Gözlerimi açtığımda hastanedeydim, başucumda Karsu vardı:

"Karsu?"

"Bahar iyi misin?"

"Ne oldu bana? Biz en son karakoldaydık, polisle konuşuyorduk."

"Evet Bahar, sen bir anda bayıldın. Polisler de ambulansı çağırdı."

"Niye bayılmışım ki?"

"Doktor stres ve açlık dedi."

Karsu'nun söylediklerine başımı sallamakla yetinmiştim.

"Karsu, anneanneme söyledin mi?"

"Hayır, merak etmesin diye söylemedim."

"İyi yapmışsın. Peki anneannem aradı mı?"

"Hayır, aramadı."

"Tamam, hadi artık çıkalım buradan Karsu."

"Tamam. Dur Bahar, serumun bitmiş. Doktorla konuşup geleyim, sonra çıkarız."

Hastaneden çıkıp eve gelmiştim. Kıvılcım abla aradığı için Karsu beni eve bırakıp kendi evine gitmişti. Ben de karakolda öğrendiklerimi bir bir anneanneme anlatmıştım.

"Şerefsiz, hem gendini yakıverdi hem de gızımı."

"Evet anneanne. Ben ondan kurtulacağımız günü böyle hayal etmemiştim."

"Üzülme guzum."

"Nasıl üzülmeyeyim anneanne? Annem hiç aklımdan çıkmıyor. Acaba nasıl, aç mı tok mu, iyi mi kötü mü? Hiçbir şey bilmiyoruz."

Benim bu sözlerimden sonra anneannem ağlamaya başlamıştı.

"Anneanne, ben öyle demek istemedim. İllaki iyidir ama biz bilmiyoruz, onu demek istedim. Üzülme. Sana da bir şey olursa ben ne yaparım bu acımasız dünyada? Tek başıma kalırım."

"Guzum, sen bana annenin emanetisin. Rabb'im bana senin için ömür versin. Yoksa bu çileli dünyada yaşayıverip ne yapıverecem?"

Anneannemin morali çok bozulduğu için ona dışarı çıkmayı teklif etmiştim. O da kabul etmişti. Onu bana iyi gelen Huzur Parkı'na getirmiştim. Bir banka geçip oturmuştuk. Parka göz gezdirdiğimde o geceki çocukların da çardakta oturduklarını gördüm.

"Sinan, şu banka baksana. O geceki kız değil mi?"

Sinan başını salladı:

"Evet Ege, o."

"Acaba yanındaki kadın kim?"

"Yağız, mal mısın? Nenesidir."

"Kız çok güzel değil mi?"

"Evet Yağız, tam Sinan abime göre."

"Susun."

"Ne dedim abi ben şimdi?"

"Mert, sus."

"Tamam abi, sustum."

Anneannemle bankta oturuyorduk. O geceki çocuklar bu tarafa bakıp bir şeyler konuşuyorlardı. Zaten başımda bir sürü dert vardı, ne konuştukları pek de umurumda değildi.

"Bahar guzum, nereye dalıverdin?"

"Hiç anneanne. Şimdi ne yapacağımı düşünüyorum."

"Ben senin her zaman yanındayım guzum. Annen yanında değil ama ben varım."

"Anneanne, yarın evin mührü kalkıyor. Ben artık evime döneyim diyorum."

"Niye guzum? Yaşa işte benimle."

"Tamam anneanne ama benim artık toparlanmam lazım. Kurulu bir düzenim olsun istiyorum. Nereye kadar seninle yaşayacağım?"

"Tamam yavrum ama o eve gidemezsin."

"Başka nereye gidebilirim ki anneanne? Orası benim evim."

"Guzum, evin tapusu bende. İçki parası için evi de satar diye o şerefsizin üstüne yapıvermedim. Satalım, sana bir apartmanda ev alıverelim."

Aslında evi satma fikri çok mantıklıydı. Zaten ben de artık o evde yaşamak istemiyordum:

"Anneanne ama bu mahalleden fazla uzağa gitmek istemiyorum. Hem sana da yakın olur."

"Tamam yavrum. Ben bir mahalleliye söyleyivereyim ev almak isteyen var mı diye."

"Tamam ama mahalleli o evde cinayet işlendiğini biliyor. Almaz kimse. En iyisi anneanne, ben de internete koyayım."

"Tamam guzum."

Anneannemle parkta bir saat durup eve gelmiştik. Anneannem yemek hazırlamıştı, yemek yemiştik. Şimdi oturma odasında oturuyorduk. Anneannem örgü örüyordu, ben de evin fotoğraflarını internete yüklüyordum. Ortamdaki sessizliği bozan anneannemin telefonunun çalması olmuştu. Anneannem telefonu açıp "Alo?" dedikten sonra donup kalmıştı.

"Anneanne, kimmiş?"

"Hatice."

"Ne olmuş anneme?"

"Fenalaşıvermiş, hastanedeymiş."

"Anneanne çabuk hastaneye gidelim."

Anneannemle evden çıkıp taksiyle hastaneye gelmiştik.

"Pardon. Annem cezaevinde fenalaşmış, buraya getirmişler."

"Adı nedir?"

"Hatice Demir."

"Üçüncü kat, yüz üç numaralı oda."

Danışmadan oda numarasını öğrendikten sonra anneannemle asansöre binip üçüncü kata çıkmıştık. Annemin odasının önünde iki polis vardı:

"İçeri annemin yanına girebilir miyiz?"

"Girebilirsiniz."

İçeri girdiğimizde annemin başında da polis olduğunu gördük. Elleri yatağa kelepçeliydi. Annemi öyle görmek canımı çok yaksa da belli etmemeliydim.

"Hatice, iyi misin gızım?"

"İyiyim anne."

"Anne, ne oldu? İyi misin?"

"Bir şeyim yok Bahar. Kriz geçirdim, bayılmışım. Sen nasılsın Bahar'ım?"

"İyiyim anne. Anneannem bana çok iyi bakıyor."

"Anneannende kalıyorsun değil mi Bahar? Sakın o evde kalma."

"Evet anneannemde kalıyorum ama kısa bir süreliğine."

"O neden?"

"Biz evi satma kararı aldık. Yeni bir eve taşınacağım."

"Neden Bahar? Anneannenle yaşa."

"Hatice, ben de öyle deyiveriyom ama dinlemeyo."

"Anne, ikiniz de haklısınız ama kurulu bir düzenim olsun istiyorum. Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Hem sen de bir zaman sonra geleceksin."

"Kızım, biliyorsun benim gelmem uzun sürecek."

"Olsun. Ben seni evimizde bekleyeceğim."

"Bahar, üzülme tamam mı kızım? Biz sadece bedenen ayrıyız, kalben yan yanayız."

"Biliyorum anne."

"Bahar'ım, senden bir şey isteyeceğim, okula başla kızım."

"Ama anne çalışmam lazım."

"Sen de dışarıdan oku kızım."

"Tamam anne."

"Bir de önümüzdeki hafta pazartesi görüş var. Elbise de getirebiliyorsunuz."

"Tamam anne, getireceğim."

Biz böyle konuşurken içeri doktor girmişti.

"Doktor Bey, annem nasıl?"

"Merak edilecek bir şey yok. Anneniz panik atak geçirmiş. Ondan dolayı bayılmış. Taburcu olabilir."

"Tamam, sağ olun Doktor Bey."

Doktor çıktıktan sonra polis konuşmaya başlamıştı:

"Annenizle ve kızınızla vedalaşın. Tekrar cezaevine sevk edileceksiniz."

Bu sözlerle kalbime yine bir ok saplanmıştı ama yapacak bir şey yoktu.

"Hatice'm, kendine dikkat et."

"Tamam anne. Sen de kızıma ve kendine dikkat et. Bahar'ım, anneannenin sözünden çıkma."

"Tamam anne."

"Hatice, sana içeride kötü davranmıyorlar değil mi?"

"Yok anne. Hepsi çok iyi insanlar. Hepsinin kendine göre derdi var. Kimse kimseyle uğraşmıyor. Ben çok iyiyim, merak etmeyin."

Annemle vedalaştıktan sonra anneannemle otobüse binip eve gelmiştik.

"Anneanne, benim biraz da olsa içim rahat etti, senin?"

"Benim de guzum benim de. Guzum, ben Sakine abamı aradım. O da kendi mahallesindekilere söyliverecek ev meselesini."

"Tamam anneanne. Ben de internete koydum. Karsu'ya da soracağım, ev arayan tanıdığı varsa söylesin diye."

"Tamam guzum. Hadi ben yatakları açıverem de yatalım artık. Geç oluverdi."

"Tamam anneanne."

Anneannem bana oturma odasındaki koltuğu açmıştı. Yatağa geçmiş düşünüyordum. Keşke şu an annemle olsaydım ama annem yoktu ve bu benim canımı çok yakıyordu.

Anneannemin "Bahar?" diye seslenmesiyle uyanmıştım. Saate baktığımda saat 10.00 olmuştu. Yataktan kalkıp elimi yüzümü yıkamak için banyoya gitmiştim. Az da olsa uykum açılmıştı.

"Sultanım, günaydın."

"Günaydın nenesinin guzusu. Geç oturuver de kahvaltı ediverelim."

Yarım saat içinde anneannemle kahvaltı etmiştik. Şimdi oturuyorduk. Anneannem yine örgü örüyordu.

"Anneanne, bu ördüğün ne?"

"Hatice'ye hırka örüveriyom. Oralarda üşüyüvermesin diye."

"Çok iyi düşünmüşsün. O zaman sen örgünü ör. Ben de giyinip biraz dışarı çıkayım, olur mu?"

"Tamam guzum."

Duş alıp üzerime siyah kazak, altıma siyah tayt giymiştim. Saçlarımı kurutup bere takmıştım. Ayakkabılarımı giyip evden çıkmıştım. O eve gidecektim ama kendimi hazır hissetmiyordum.

Cesaretimi toplamak için Huzur Parkı'na gelmiş, bir bankta oturmuştum. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ki yanıma biri oturdu. Kafamı kaldırdığımda o geceki çocuk olduğunu gördüm.

"Yanıma otururken kimden izin aldın?"

"İyi görünmüyordun."

"Sana ne bundan?"

"İyi tamam, gidiyorum."

"Kusura bakma. Biraz canım sıkkın, ters davrandım. Ayıp ettim."

"Yani biraz ayıp ettin ama kırılmadım. Canın sıkkın belli. Ne oldu, anlatmak ister misin?"

"Anlatmasam daha iyi."

"Sen bilirsin ama böyle içinde tutarsan daha kötü olur."

"Sen nereden bileceksin ki? Hayat senin için kırıp dökmek değil mi? Her şeyini öyle halletmiyor musun?"

"Şu an gerçekten ön yargılı davranıyorsun. Dışarıdan öyle görünebilir ama ben de insanım. Duygularım var."

"Özür dilerim. Sanırım ben konuşacak durumda değilim."

"Evet, bence de. Ama bak canını sıkan bir şey var. Bana güvenmiyorsun, haklısın da. Kim bir gece saçma sapan şekilde gördüğü insana güvenir ki? Ama bana güvenebilirsin. Benden sana zarar gelmez. Bana söylediklerini kimseye anlatmam."

"Evimi satmaya çalışıyorum."

"Bu mu bu kadar canını sıkan şey?"

"Benim gitmem lazım."

"Anlaşılan derdini anlatmaktan kaçıyorsun Bahar. O zaman tekrar görüşürüz."

"Görüşmeyiz."

"Çok emin konuşuyorsun ve çok kırıcısın."

"Evet, öyleyim."

Adımı unutmamıştı. Oysa ben onunkini unutmuştum. Gerçekten

garip bir çocuktu. Bir yanım ona güvenmemi söylüyordu, bir yanım kötü biri diyordu. Ama şu an ondan daha önemli konularım vardı.

Yürüyerek eve gelmiştim ama bahçeye bile girmeye cesaretim yoktu. Kaldırıma oturmuş eve bakıyordum. Telefonum çalmaya başlamıştı. Arayan Karsu'ydu.

"Karsu?"

"Bahar, neredesin?"

"Bizim eve geldim ama içeri girmeye cesaret edemiyorum."

"Tamam, birkaç dakikaya oradayım."

On dakika sonra Karsu gelmişti.

"Bahar, hadi gidelim, içeri girmeyelim."

"Hayır, gireceğim."

"Tamam. O zaman sakin olacaksın."

Zor da olsa Karsu'yla içeri girmiştik. Her yer darmadağındı. Yerde kırık biblo parçaları vardı.

"Bahar, iyi misin?"

"İyiyim."

Yavaş adımlarla mutfağın balkon kapısından arka bahçeye, olayın yaşandığı yere gitmiştim. Taşların üzerinde hâlâ kan izleri vardı.

"Bahar, gel çıkalım. Zaten girmek kötü bir fikirdi."

"Hayır Karsu. Bunu kabullenmek zorundayım. Benim annem babamı öldürdü. Annem katil oldu."

"Bahar, şu an saçmalıyorsun. Hadi gidelim."

"Herkes bana katilin kızı gözüyle bakıyor değil mi?"

"Bahar, herkes neyin ne olduğunu biliyor. Sen şu an canını yakmaya çalışıyorsun."

"Neden böyle bir şeyi yapayım?"

"Çünkü hayata sinirlisin."

"Değilim Karsu!"

"Bahar, sen de doğru söylediğimi biliyorsun."

"Karsu, aklım çok karışık. Ne yapacağım ben şimdi?"

"Her şey yoluna girecek. Tek gereken zaman. Hadi gidelim."

"Tamam. Anneme ve bana birkaç kıyafet alayım, öyle çıkalım."

"Tamam kuzum. Ben dışarıda bekliyorum seni."

Kendime ve anneme birkaç parça elbise alıp evden çıkmıştım. Daha sonra Karsu'yla yürüye yürüye anneanneme gelmiştik. Şimdi de oturmuş evi temizlenmesi için gündelikçi bir kadın arıyorduk ama fiyatlar çok pahalıydı.

"Anneanne, fiyatlar çok pahalı."

"Olsun guzum, ben emekli maaşımdan veririm."

"Hayır anneanne, öyle olmaz. Zaten evi taşırken de para gerekecek. Sana da çok yük oldum."

"Guzum, o nasıl laf? Sen bana annenin emanetisin."

"Anneanne, ben yarın sabah erkenden gider başlarım temizliğe."

"Olmaz guzum, ben de geliverecem."

"Bahar, ben de Cansu'yla konuşayım. Biz de geliriz." dedi Karsu.

"Yok Karsu, biz anneannemle hallederiz."

"Bahar, biz de Cansu'yla geleceğiz. Bitti."

"Peki, siz bilirsiniz."

Bir saat daha böyle oturup sohbet etmiştik. Daha sonra Kıvılcım abla aradığı için Karsu gitmişti. Biz de anneannemle yemek yemiştik, şimdi de oturuyorduk. *Tak tak tak...* Kapının çalmasıyla kalkıp kapıyı açmıştım. Anneannemin ablası Sakine teyze gelmişti:

"Hoş geldin teyze."

"Hoş buldum kızım."

"Geç buyur."

"Hoş geldin aba."

"Hoş buldum Şükran. Var mı o köpeklerden gelen giden?"

"Yok, gelivermedi kimse."

"Çünkü Şükran, onlar da biliyor oğullarının ne oluverdiğini. Bahar kızım, sen nasılsın?"

"İyiyim teyze, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim kızım."

"Guzum?"

"Efendim anneanne?"

"Sen geç de bir çay goyuver."

"Tamam anneanne."

Çay koymak için mutfağa geçmiştim ama Sakine teyze ile anneannem içeride sessiz sessiz bir şeyler konuşuyorlardı. Yaptığım çok yanlıştı ama onları kapının ağzından dinlemeye başlamıştım.

"Şükran, ne oldu ev işi?"

"Bir şey oluvermedi aba. Asıl sen ne yapıverdin?"

"Yok Şükran. Herkes cinayet işlenmiş evi almayız diyor. Biraz zaman geçseydi alırlardı ama şimdi olay çok taze."

"Zaten aba, ben de diyorum tanıdık olmaması lazım diye. Bu meseleyi bilmeyen biri alır ancak."

"Evet Şükran, öyle satılır."

Anneannemler ev konusunu konuşuyorlardı. Ben de onlar fark etmeden mutfağa geçmiştim. Çay kaynamıştı. Bardaklara doldurup içeri gelmiştim.

"Çaylar geldi."

"Sağ ol kızım."

"Afiyet olsun teyze. Anneanne, ben biraz dışarı çıkabilir miyim?"

"Çık ama dikkatli oluver gızım."

"Tamam anneanne."

Üzerime siyah boğazlı badi, altıma siyah tayt, üzerime de beyaz hırka giymiştim. Saçlarımı balık sırtı örgü yapıp evden çıkmıştım. Parka gelmiş, bir bankta oturmuştum. Hava kararmıştı, park

neredeyse bomboştu. Soğuk havayı seviyordum, bana iyi geliyordu. Düşüncelere dalmışken arkamdan birinin seslendiğini duydum:

"Bahar?"

Arkamı döndüğümde yine o çocuktu:

"Yine mi sen?"

"İstemiyorsan giderim."

"Git."

Ben git dememe rağmen gelip yanıma oturmuştu.

"Ben sana git dedim, duymuyor musun?"

"Yoo, duyuyorum ama gitmemi istemediğini de biliyorum."

"Yanlış biliyorsun."

"Hadi ama Bahar, kandırmayalım birbirimizi."

"Of, sen niye geldin?"

"Bak, gitmemi istemiyorsun işte."

"Of, tamam. İstemiyorum. Sen neden geldin yanıma?"

"Öncelikle benim adım Sinan. Adımla hitap edersen sevinirim."

"Tamam Sinan. Neden geldin?"

"Derdini dinlemeye."

"Sen nereden biliyordun burada olduğumu?"

"Kuşlar söyledi."

"Sinan..."

"Tamam tamam, parka geldim, seni gördüm. Ee Bahar, anlatacak mısın artık?"

"Neyi?"

"Evim satılmıyor, dedin. Niye satıyorsun, taşınacak mısın?"

"Evet ama hayır."

"Nasıl yani?"

"Taşınacağım ama bu mahallede başka bir eve."

"O zaman neden kendi evinde oturmuyorsun?"

"Karışık orası."

"Anlat, sonra ben de kendimi anlatırım."

"Söz ver."

"Söz, erkek sözü."

"O evde cinayet işlendi. Annem kendini korumak için babamı öldürdü."

"Birkaç gece önce mahalle karışıktı, polis vardı. Sonra mahalleliye sordum, bir şeyler anlattılar. Ben de daha fazla kurcalamadım, demek ki bu yüzdenmiş. Bahar, annen niye babandan korudu ki kendini, baban kötü biri miydi?"

"Hem de ne kötü... Zalim, kendinden başkasını düşünmeyen, içki parası için her şeyi yapabilecek bir adam... Annem kendini koruyabilmek için katil oldu."

"Çok üzüldüm Bahar. Peki sana karşı nasıldı?"

"Beni hiç sevmezdi ki. Sanki ben onun çocuğu değilmişim gibi davranırdı. Sahiden Sinan, acaba babam beni niye sevmiyordu? Beni sevsin diye her şeyi yapmıştım aslında. Küçükken ona içki parası götürmek için bu parkta su bile satmıştım ama ne yaptıysam sevmedi beni."

"Özür dilerim, yaranı deştim"

"Hiç unutmuyorum ki Sinan, en çok da anneme üzülüyorum. Hapiste ve uzun bir müddet çıkamayacak."

"Evet ama nefsi müdafaa var, annen kendini korumak için yapmış. Hâkim bunu göz önünde bulundurur ve cezasına indirim yapar."

"İnşallah."

"Sana moralini düzeltecek bir şey söyleyeyim mi?"

"Evet, şu an çok ihtiyacım var."

"Ev için sana yardımcı olabilirim, emlakçı arkadaşım var. Ben konuşurum, yardımcı olacaktır"

"Sinan, çok teşekkür ederim, üzerimden çok büyük yük aldın."

"Sen bana numaranı ver, konuştuktan sonra sana haber veririm."

"Tamam."

"Peki Bahar, şimdi nerde oturuyorsun, gidecek yerin var mı?"

"Anneannemde kalıyorum."

"Peki iyi mi sana karşı?"

"Evet, anneannem beni çok sever, ben de onu... Şu an elinden geldiğince bana hem annelik hem de babalık yapmaya çalışıyor."

"İyi bari, bu konuda şanslısın."

"Sinan, biraz da sen anlat. Nerede oturuyorsun?"

"O gece tanıştığın kardeşlerim Yağız, Ege ve Mert ile birlikte yaşıyorum."

"Kardeşin mi? Soy adlarınız farklıydı."

"Evet ama biz kardeş gibiyiz."

"Peki evin parka yakın mı?"

"Evet. Bir mahalle aşağıda. Bir binanın terasında yaşıyoruz. Evin sahibi terası ev gibi yapmış. Küçük bir daire gibi düşün."

"Anladım. Peki neden anne babanızla yaşamıyorsunuz?"

"Orası karışık. Sonra anlatırım."

"Ama anlatacaksın, söz ver."

"Erkek sözü."

"Neyse, sohbet çok güzel ama ben artık gideyim, anneannem merak eder."

"İstersen evin önüne kadar sana eşlik edebilirim. Hava karardı, bu saatte tekin olmuyor buralar."

"Olur."

Sinan eve kadar bana eşlik etmişti:

"Sinan, teşekkür ederim her şey için."

"Ne yaptım ki?"

"Beni dinlediğin ve eve kadar eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok. Ne zaman istersen ara, ben seni dinlerim."

"Ben artık içeri geçeyim."

"İyi akşamlar Bahar."

Bahar eve girdikten sonra Sinan düşünceler eşliğinde kendi evine yürümeye başladı. Bahar gerçekten çok güzel bir kızdı. Kömür gibi simsiyah gözleri, gözlerinin içinin parlaklığı, simsiyah saçları ve kar gibi beyaz teniyle büyüleyiciydi.

* * *

Eve girmiştim. Anneannem koltukta uyuyakalmıştı. Onu yatağına gitmesi için uyandırmaya çalışıyordum:

"Anneanne, kalk."

"Yavrum, bir şey mi oluverdi?"

"Yok sultanım. Yerine geçip yat diye uyandırdım."

"İyi yapıvermişsin guzum. Ben gidivereyim de odama yatıvereyim."

"Tamam. İyi geceler anneanne."

Anneannem odasına gitmişti. Ben de üstümü değiştirip koltuğa yatağımı açmıştım. Telefonumu elime aldığımda Karsu'dan mesaj geldi:

"Bahar, ne yapıyorsun?"

"Uyumaya çalışıyorum Karsu. Sen?"

"Ben de aynı."

"Karsu, yarın seninle bir şey konuşmam lazım."

"Kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır. Yarın anlatacağım."

"Tamam canım, yarın haberleşiriz. İyi geceler."

"İyi geceler."

Yarın Karsu'ya Sinan'ı anlatacaktım, acaba tepkisi ne olacaktı?

Tam telefonu bırakıp yatacaktım ki yine mesaj gelmişti. Bilinmeyen bir numaraydı. "Bahar?" yazmıştı.

"Kimsin?" diye yanıtladım.

"Bahar, ben Sinan."

Doğru ya, ben Sinan'a numaramı vermiştim.

"Bir şey mi oldu Sinan?"

"Hayır. Numaramı kaydet diye yazdım."

"Tamam kaydediyorum."

Sinan'ın numarasını kaydettim. Sabah 08.00'e alarm kurup telefonu şarja taktıktan sonra uyumuştum.

* * *

Bahar'ı eve bıraktıktan sonra terasa gelmiştim. Çocuklar içeride oturuyordu.

"Abi sen mi geldin? Sonunda. Neredeydin?"

"Bahar'ın yanındaydım Yağız."

"Ooo abi. Ne yaptınız?" diye lafa daldı Mert.

"Bir şey yok Mert. Hemen anlam çıkarma. Kız derdini anlattı."

Ege meraklandı:

"Ne derdi Sinan? Kötü bir şey mi var?"

"Var Ege. Seninle geçen polisleri gördük ya. O, Baharlar içinmiş."

Her şeyi baştan sona anlatmıştım. Onlar da Bahar'ın durumuna çok üzülmüştü.

"Sinan, bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Var Ege. Kimseye hiçbir şey söylemeyeceksiniz."

"Tamam. Benden yana sıkıntı yok."

Mert ve Yağız:

"Tamam abi."

"Peki ev işi ne olacak?"

"İsmail abiyle konuşacağız. Şehmuz'la konuşacak halledecek."

"Ya kabul etmezse?"

"Edecek Yağız, boşuna mı İsmail abiyi yolluyorum?"

"Doğru, o önce döver sonra konuşur."

"İlla her şeyi zorbalıkla mı halledeceksiniz?"

"Evet Mert. Bir itirazın mı var?"

"Yok abi."

"İyi. Olmasın."

"Sinan, sen bu kıza kapıldın mı?

"Ne alaka Ege? Bir daha hiçbirinizden böyle bir şey duymayacağım."

"Abi sen de her şeye kızıyorsun."

"Boş konuşuyorsunuz çünkü Mert."

"Tamam abi, sen öyle diyorsan öyledir."

"Tamam lan, kırılmayın hemen, biliyorsunuz beni."

"Yok abi, biliyoruz biz seni."

"Gelin lan, sarılalım. Özür dilerim fazla çıkıştım, özellikle sana Mert."

"Alıştık biz senin bu hallerine."

"Yok abi sarıldın geçti."

"Evet abi Mert haklı, biz sana kırılmayız, sen bizim abimizsin."

"Tabii kırılmayacaksınız lan."

"Sinan abi!"

"Tamam lan bu şakaydı, neyse, yatalım hadi."

Duş aldıktan sonra yatağa geçmiştim. Teras bir oda bir balkondan oluşuyordu. Kış olduğu için balkonda kimse yatmıyordu. Hepimiz bir odadaydık. Mert ve Yağız yerde, ben ve Ege koltukta uyuyorduk. Daha doğrusu onların atışmalarından uyumaya çalışıyorduk:

"Oğlum iki dakika susun da yatalım."

"Abi, Yağız beni sıkıştırdı."

"Mert, nereye gideyim?"
Sinan sinirle bağırmıştı:
"Yeter. Susun artık."
"Abi benim suçum yok."
"En iyisi ben Mert'le yatayım."
"Evet abi."
"Ben Sinan abimle yatamam."
"Niye lan?"
"En son dövmüştün beni."
"Bak Mert, sesin çıkarsa kendini yanımda bulursun."
"Abi, Yağız bana gülüyor."
"Yağız sus."
"Tamam sustum."
"Hepinize iyi geceler."

* * *

Gözlerimi alarm sesiyle açmıştım. Bugün evi temizleyecektik ama tekrar o eve girmek çok zordu. Yine de başka çarem yoktu. Daha eve giremezken bir de o evde yaşamaya devam etmeyi düşünüyordum, gerçekten aptaldım. Düşüncelerimden kurtulup, yatağımı toplayıp elimi yüzümü yıkamak için banyoya gitmiştim. Biraz da olsa uykum açılmıştı. Anneannem de hâlâ yatıyordu. Ben de anneannemi uyandırmadan mutfağa gidip kahvaltıyı hazırlamaya başladım. Sofrayı hazırladıktan sonra anneannemi uyandırmıştım. Kahvaltımızı etmiştik, saat 09.00 olmuştu. Hazırlanıp evden çıkacaktık. Üzerime mavi sweatshirt, altıma siyah eşofman giymiştim:

"Anneanne, ben hazırım sen de hazırsan çıkalım."

"Hazırım guzum."

Anneannemle evden çıkmış, bizim eve doğru yürüyorduk ki telefonum çalmıştı.

"Alo?"

"Bahar, biz geldik sizin kapıdayız."

"Tamam canım biz de birkaç dakikaya oradayız."

Eve vardığımızda Karsu ve Cansu çardakta oturuyordu.

"Hadi gelin içeri."

Eve girmek canımı yaksa da anneanneme belli etmemeye çalışacaktım ama anneannem zaten hiç iyi görünmüyordu.

"Şükran teyze hiç iyi görünmüyor." dedi Cansu.

"Evet farkındayım."

"Ne yapsak ki Bahar?"

"Bilmiyorum Karsu." dedikten sonra seslendim:

"Anneanne?"

"Efendim guzum?"

"Kötü görünüyorsun, istersen eve bırakabilirim."

"Yok guzum, ben iyiyim"

"Tamam ama daha kötü olursan eve götüreceğim seni."

"Tamam guzum, ee hadi bakem iş başına geçiverin gari. Cansu gızım, sen benimlen gel, biz mutfağı toparlayalım."

"Tamam sultanım."

"Bahar, gızım, siz de Karsu'yla bahçenin taşlarını yıkayıverin."

"Tamam anneanne."

Anneannem ve Cansu mutfağı temizliyordu. Biz Karsu'yla bahçeyi yıkıyorduk.

"Bahar, iyi görünmüyorsun. Sen bırak ben devam ederim."

"Hayır birlikte yapıyoruz işte."

"Bahar, sen Şükran teyzeyi de al git. Cansu'yla biz yaparız."

"Olmaz Karsu, ben temizleyeceğim!"

"Tamam Bahar bağırma."

"Karsu, özür dilerim..." deyip ağlamaya başladım.

"Şşş, tamam ağlama..."

"Özür dilerim."

"Bahar, tamam, ağlama."

"Karsu, annem katil oldu!"

"Bahar, bağırma, sakin ol. Senin annen katil değil, kendini korumak için yaptı, ölmemek için yaptı, hayatta kalmak için yaptı."

"Benim annem kimseye zarar veremezdi, bir karıncayı bile incitmezdi ama şimdi bir pisliği öldürdü diye adı katil oldu."

Bahar kontrolünü kaybetmişti, kriz geçiriyordu. Tek çarem kalmıştı, ona sarılmak ama ona da izin vermiyordu. Bir köşede ağlıyordu. Aslında Bahar da biliyordu, annesi kendini korumak için yapmıştı. Kimseye zarar vermeyeceğini düşündüğü annesi şimdi bir pisliği öldürdü diye katil olmuştu. Bahar, hayatın acımasızlığını, haksızlığını kaldıramıyordu.

Sonunda biraz sakinleşmişti, ben de ona su almak için mutfağa gittiğimde bu kez Şükran teyzenin Cansu'ya sarılıp sessiz sessiz ağladığını görmüştüm.

Cansu'ya "Ne oldu?" dercesine bir bakış attığımda sessizce "Sizi duydu." demişti. Ben suyu alıp Bahar'ın yanına dönmek için arkamı döndüğüm sırada Bahar'ın zaten arkamda olduğunu gördüm.

"Anneanne, özür dilerim. Öyle demek istemedim, benim annem katil değil."

"Özür dileme guzum, ben biliyom senin o anlık deyiverdiğini. Ben senin içli içli ağlamana üzülüverdim. Guzum, senin çok canın yanıveriyo değil mi?"

"Sen yanımdayken yanmıyor. Üzülme. Ben iyiyim. Hadi devam edelim, temizleyelim şu evi de bitsin, o zaman daha iyi olacağım."

"Guzum, iyi hissetmiyorsan evimize gidelim."

"Daha iyiyim anneanne. Hadi, herkes işinin başına."

Saat 18.00 olmuştu. Evin temizliği bitmişti. Biz de kızlarla

anneannemi eve bırakıp parka geçmiştik. Bir bankta oturuyorduk. Kızlara artık Sinan'dan bahsedecektim:

"Kızlar, benim size bir şey anlatmam lazım."

"Ay Bahar söyle artık. Dün geceden beri öldüm meraktan."

Kızlara o geceden başlayıp bugüne kadar Sinan'la ilgili olan her şeyi anlatmıştım.

"Kızım, bu şimdi mi anlatılır?"

"Ne yapayım Karsu? Olaylardan fırsat kalmadı."

"Sizin aranızda da bir şeyler olacak. Ben hissediyorum."

"Saçmalama Cansu. Çocuk yardım ediyor sadece."

"Niye Bahar, imkânsız mı?"

"Evet. Çocuk madde satıcısı çünkü."

"Evet, öyle bir konu da var."

"Ayy ben çok merak ettim. Nasıl, yakışıklı mı?"

"Yuh Cansu."

"Ne abla ya? Merak ediyorum."

Karsu ve Cansu'nun bu hâllerine gülüp Cansu'ya dönmüştüm:

"Yakışıklı."

"Bahar, biraz anlatsana. Nasıl tipi?"

"Gözleri ela, saçları kestane rengi, sarıya çalıyor. Boyu 1,80 civarı."

"Of çok merak ettim."

"Niye Cansu, sana ne oluyor?"

"Abla, Bahar da çok güzel ya. Nasıl olurlar diye merak ettim."

Kızlar kendi aralarında konuşuyorlardı. Cansu kafasında çoktan bizi sevgili yapmıştı bile. Ben ise parka giren Sinan'a bakıyordum.

"Bahar, nereye bakıyorsun kızım?"

"Sinan..."

"Hani nerede?" dedi Cansu.

"Bir dur ablacığım, orada, parka giriyor."

"Ne! Geliyor mu?"

"Evet, hatta bize doğru geliyorlar."

"Ay çok yakışıklılar."

"Ağzını kapat Cansu."

"Asıl sen kendine bak, şu sarışın çocuğa daldın gittin."

"Ne alakası var Cansu, gözüm dalmıştır."

"Kızlar susun artık, duyacaklar." derken o sırada Sinan yanımıza yaklaştı:

"Merhaba Bahar. Nasılsın?"

"İyiyim Sinan. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim."

Cansu, Sinan'a dönmüştü:

"Demek Sinan sensin. Bahar bahsetti de..."

"Ben Sinan, sen?"

"Ben Cansu Öztürk."

"Memnun oldum Cansu."

"Sizin adınız nedir?"

"Karsu Öztürk."

"Memnun oldum Karsu. Zaten biliyorsun, ben de Sinan. Siz sanırım Bahar'ın arkadaşlarısınız."

"Evet. Biz Cansu'yla kardeşiz. Bahar da kardeşimiz sayılır."

"Bunlar da benim kardeşlerim. Şu sarışın Ege. Bu mavi gözlü Mert. Bu esmer bomba da Yağız."

Hep bir ağızdan "Tanıştığımıza memnun olduk." dediler.

Sinanlar gelip bizimle oturmuşlardı. Ege ve Karsu alttan alta birbirlerine bakıyordu. Cansu ve Yağız çoktan koyu sohbete dalmıştı. Ben onları izlerken Sinan sessizliği bozmuştu:

"Ee Bahar, ne yaptın ev işini bugün?"

"Anneannem, ben ve kızlar evi temizlemeye gittik. Yarın da eşyaları kolilemeye gideceğiz."

"Bu arada Bahar, Sinan abim bir şeyler anlattı bize. Sakın kendini yalnız hissetme. İlk başta Sinan abim olmak üzere biz senin yanındayız."

"Sağ ol Mert."

"Bahar, bu arada biz de yarın çocuklarla yardıma geleceğiz."

"Sinan teşekkür ederim ama gerek yok. Biz hallederiz."

"Bahar, olmaz öyle şey. Sinan abim haklı. Biz de yardıma gelelim."

"Of, Mert. Tamam, gelin. Kızlar, biz artık eve gidelim."

Sinan ve arkadaşlarıyla vedalaştıktan sonra kızlarla parktan çıkıp anneannemin evine doğru yürüdük. Kızlar Kıvılcım abladan izin almışlardı. Bu gece bizde kalacaklardı.

"Cansu?"

"Efendim Bahar?"

"Yağız'la ne konuştunuz?"

"Hiç. Öyle genel sorular."

"Yağız yirmi yaşındaymış. Ege de yirmi iki."

"Neyse Bahar. Sen beni boş ver. Ablama sor asıl. Ege'yi bakışlarıyla yedi bitirdi."

"Evet Karsu. Hayırdır?"

"Ne alakası var Bahar? O bakıyordu, ben de bakıyor mu diye baktım. Dışarıdan yanlış anlaşıldı. Asıl sen Sinan'la kendine bak."

"Ne varmış bizde Karsu?"

"Belli, çocuk senden hoşlanıyor."

"Öyle bir şey yok Karsu. Sinan bana sadece yardım ediyor."

"Aynen aynen Bahar. Kesin öyledir."

Bahar; Cansu ve Karsu'yu yenemeyince sinirle önden önden gitmeye başlamıştı. Bir süre sonra duraksayıp söylenmişti:

"Neyse ne. Asıl ben anneanneme ne diyeceğim, siz onu düşünün. Ama biraz çabuk. Birkaç dakika sonra evdeyiz."

"Benim aklıma bir şey geldi."

"Neymiş o Cansu?"

"Şükran teyzeye 'Sen gelme. Biz kız arkadaşlarımızdan yardım istedik, onlar yarın bize yardıma gelecek.' deriz."

"Mantıklı. Tamam böyle deriz ama inşallah inanır."

Beş dakika sonra eve gelmiştik. Anneannemle konuyu konuşmuştuk. Arkadaşlarımızın kız olduğuna pek inanmasa da kabul etmişti. Şimdi de oturmuş çay içiyorduk. Anneannem örgü örüyordu, biz sohbet ediyorduk. Sohbeti telefonumun çalması bölmüştü. Arayan Sinan'dı. Oturma odasından çıkıp mutfağa geçmiştim.

"Bahar, ne yapıyorsun?"

"Kızlar bizde oturuyoruz."

"Niye sessiz konuşuyorsun?"

"Anneannem duymasın diye."

"Hımm, anladım."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Parkta oturuyoruz çocuklarla."

"Siz gitmediniz mi eve?"

"Yok. Yarım saate gideriz."

"Şey, kim var yanınızda?"

"Neden soruyorsun?"

"Öylesine."

"İsmail abimiz var."

"O kim?"

"Anlatırım Bahar."

"Tamam."

"Yarın kaçta gelelim?"

"11.00 uygun mu?"

"Uygun uygun, görüşürüz Bahar."

"Görüşürüz Sinan."

Oturma odasına döndüğümde herkes bana bakıyordu.

"Kim aradı gızım?"

"Arkadaşım anneanne. Yarın kaçta gelelim, diye sordu."

"Tamam guzum."

Koltuğa oturunca Karsu kulağıma eğilmişti:

"Bahar, Sinan mı aradı?"

"Evet."

"Ne diyor?"

"Saat kaçta gelelim, dedi."

"Şşş, ne gonuşuveriyonuz fısır fısır?"

"Ev hakkında konuşuyoruz anneanne."

"Ben pek inanıvermedim ama siz öyle diyiveriyosanız öyle oluversin bakem. Neyse guzularım, ben uyumaya gidiveren. Siz de yatın gari."

"İyi geceler anneanne."

Anneannem uyumaya gitmişti. Biz de kızlarla evi toplayıp yataklarımızı açmıştık. Uyumak için yataklarımıza geçmiştik.

Sabah olunca gözlerimi anneannemin bağırma sesiyle açmıştım.

"Uyanın gari. Saat 10.00 oluverdi."

Tepemde duran anneanneme gülerek bakmıştım:

"Sana da günaydın anneanne."

"Günaydın guzum. Hadi gızları uyandırıver de kahvaltı ediverelim."

Kızları uyandırdıktan sonra yatakları toplayıp kahvaltı etmiştik. Şimdi de hazırlanıyorduk. Üzerime beyaz kazak, altıma siyah kot pantolon giymiştim. Saçlarımı yukarıdan toplayıp hafif makyaj yapmıştım. Kızlara da kendi kıyafetlerimden vermiştim. Eşofman ve sweatshirt giymişlerdi.

"Hadi Karsu, hazırsanız çıkalım."

"Çıkalım, hazırız."

Kızlarla birlikte evden çıkmıştık. Bir zamanlar evim dediğim ama şimdi benden annemi çalan o eve doğru gidiyorduk. Birkaç dakika sonra eve gelmiştik. Sinan ve çocuklar da gelmiş, bahçede oturuyorlardı.

"Hadi, içeri geçelim." dedim.

Hep birlikte içeri girip işe koyulmuştuk. Ben, Sinan ve Mert benim odamdaki eşyaları koliliyorduk. Ege ve Karsu mutfak eşyalarını, Cansu ve Yağız da oturma odası ve banyodaki eşyaları topluyordu.

"Ne zaman hayat hikâyenizi anlatacaksınız?"

"Bugün anlatacağız."

"Gerçekten mi?"

"Evet. İşimiz bitince terasa çıkarız, rahat rahat konuşuruz."

"Olur."

"Sinan, sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç."

"Mert, sen?"

"Yirmi."

"Hımm, yakın yaşlardasınız."

"Evet."

Bir saat içinde benim odadaki koliler bitmişti. Sıra yatak odasına gelmişti.

"Bahar, babanın elbiselerini ne yapacağız?"

"Çöpe atacağız. Hatta bu odayı komple çöpe atacağız."

Sinan çöp poşetini açmış, babamın elbiselerini içine koyuyordu. Mert de biriyle telefonda konuşuyordu.

"Mert kimle konuşuyor?"

"Hurdacıyla."

"Neden?"

"Eşyaları atacağız dedin ya."

Bu cümleden sonra kendimi Sinan'a sarılırken bulmuştum. Hemen geri çekilmiştim.

"Şey, özür dilerim. Teşekkür etmek için..."

Sinan tekrar sarılmış, kulağıma eğilmişti.

"Dileme. Çünkü beni çok mutlu ettin."

Kalbimin ritmi değişmişti. Acaba kızların dediği gibi Sinan benden hoşlanıyor muydu?

"Ooo, ne oluyor? Ben ne kaçırdım?"

Mert'in bağırmasıyla Sinan'dan ayrılmıştım.

"Mert, sus."

"Abi sizi öyle görünce şaşırdım."

"Bu konu hakkında tek kelime edersen yakarım."

"Tamam abi."

Bir saatin ardından işler bitmişti. Eşyaları kolilemiştik çöpe atılacakları da hurdacıya vermiştik Terasa çıkmış oturuyorduk. Teras gerçekten bir ev gibiydi; camla kaplıydı, küçük bir banyosu ve balkonu vardı. Bir de küçük oturma odası... Gerçekten çok tatlı bir yerdi.

"Sinan, burası gerçekten çok güzel."

Benim ardımdan Karsu söze girmişti:

"Evet gerçekten çok güzel."

Cansu da bize katıldığını söyledi.

"Anlat artık Sinan." dedim.

Sinan derin bir nefes almıştı.

"Tamam, başlıyorum. Babam ben iki yaşındayken bizi terk etti. Annem yeniden evlendi. Yeni kocası beni istemeyince sekiz yaşımdayken annem beni yurda bıraktı. Bu Yağız ve Mert de altı aylıkken yurda bırakılmış. Ege de bir yaşındayken yurda bırakılmış.

Ben yurda gittiğimde Ege yedi, Yağız ve Mert beş yaşındaydı. Orada iyice sessizleşmiştim, ne yemek yiyordum ne de konuşuyordum, sadece izliyordum. Mert ve Yağız'ı izliyordum sadece, ikisi oyun oyun oynuyorlardı. Ege de kendince onlara abilik yapıyordu aslında. Mert ve Yağız'a daha daha çok üzülüyordum. Nasıl yapıyor, nasıl dayanıyorlardı? Acaba anne ve babaları onları neden bırakmıştı? Hep bunu düşünüyordum.

Şimdi diyeceksiniz ki: Neden Mert ve Yağız dikkatini çekti? Çünkü onlar oyun oynarken bile mutsuzlardı, gözleri korkuyla, hüzünle bakıyordu ama diğer çocuklar öyle değildi. Mutlulardı ya da mutsuzluklarını dışarıya yansıtmıyorlardı.

Günler böyle gelip geçiyordu ama bir gün kötü bir şey oldu. Bir çocuk Yağız'a vurdu, Ege de araya girip onu korurken çocuk onu da itti. Ege'nin başı masaya çarpmıştı. Mert de bir köşede ağlıyordu. Ben bu duruma çok üzülmüştüm, zaten ara sıra bu gruptaki çocuklar Ege'ye, Yağız'a ve Mert'e zorbalık yapıyorlardı. Ama o gün yaşanan olay sınırı aşmıştı, bugüne kadar lafla yaptıkları zorbalık o gün fiziksel şiddete dönüşmüştü. Ben zaten anneme sinirliydim, bir de bu haksızlık beni çığırımdan çıkarmıştı. Daha fazla dayanamayıp çocuğu duvara itmiştim, çocuğun kafası kanıyordu ama benim sinirim geçmemişti. Bu sefer de yere yatırıp yumruklamaya başlamıştım. Daha sonra bizi ayırdılar, bana ceza verdiler. Cezam bitip bizimkilerin yanına döndüğümde Ege ile konuşmuştuk, artık ne pahasına olursa olsun birbirimizi, özellikle Mert ve Yağız'ı koruyacaktık.

Böyle böyle yıllar gelip geçti. Ben on sekiz, Ege on yedi, Mert ve Yağız'da on altı yaşına geldiler ama bir sorun vardı. Benim gitme vaktim gelmişti çünkü reşit olmuştum ama bizimkiler orada kalmaya devam edeceklerdi. Ben onları orada bırakır mıyım? Tabii ki hayır.

Benim kurduğum plan üzerine yurttan kaçmayı başardık. Hayat bizim için yeni başlamıştı. Ne kalacak yerimiz ne de karnımızı doyuracak paramız vardı. Beş parasız sokaklardaydık. Biraz çalarak biraz toplayarak karnımızı doyuruyorduk. Uyumak için de inşaatlara gidiyorduk ya da gizli gizli evlerin kömürlüklerine giriyorduk. Sonra İsmail abiyle tanıştık, bizi uyuşturucu madde satmaya o başlattı ama zorla değil, bizim isteğimizle... Ege ve ben siparişleri götürüyorduk, Mert ve Yağız da etrafı kolluyorlardı. Bu hâlâ böyle, onlara hiçbir zaman malı taşıma işini vermemiştik. Polise yakalanırsak Ege'yle ben yakalanacaktık. Neyse, işte zamanla para kazandık, burayı bulduk. Bu da bizim hayat hikâyemiz."

"Evet Sinan, zor bir hayat yaşamışsınız. Ama biz daha fazla arkadaşlık yapamayız."

"Neden?"

"Madde satıyorsunuz. İnsanların hayatını çalıyorsunuz. Tamam ilk başta yaptınız, sonra niye bırakmadınız?"

"İsmail abiyi yarı yolda bırakamazdık."

Benim ardımdan Karsu söze girmişti:

"Peki içiyor musunuz?"

Karsu'nun sorusuna Mert cevap vermişti:

"Evet, Sinan abim ve Ege abim içiyor."

"Kusura bakmayın ama biz daha fazla burada duramayız, yürüyün kızlar."

"Bahar, durun, tamam bırakacağız bu işi."

"Sadece işi mi?"

"Tamam, içmeyi de bırakacağız."

"Peki biz size nasıl inanacağız?"

"Tamam, dur, İsmail abiyi arayacağım."

Telefonu açmıştı. Hoparlöre vermişti.

"Abi, biz bu işi bırakıyoruz."

"Sebep?"

"Yanına gelince anlatırız, görüşürüz abi."

"Tamam Sinan, görüşürüz kardeşim."

Telefon kapanmıştı.

"Oldu mu, inandın mı şimdi?"

"Evet inandım. Bak Sinan, bir daha içtiğinizi ya da sattığınızı duyarsak sizinle görüşmeyiz."

"Tamam Bahar."

Yağız, Cansu'ya "Sizin hayat hikâyeniz ne?" diyerek sessizliği bozmuştu.

"Yağız, bizim öyle aksiyonlu hikâyemiz yok. Babam yurt dışında çalışıyor, yılda dört kere geliyor, onun haricinde hep Rusya'da. Annem de ilkokul öğretmeni ama çalışmıyor yani ev hanımı. Biz de ablamla okula gidip geliyoruz."

"Cansu?"

"Efendim Mert?"

"Kaçıncı sınıfa gidiyorsunuz?"

"İkimiz de lise sona gidiyoruz."

"Nasıl, Karsu senden büyük değil mi?"

"Ablam bir sene sınıfta kaldı."

"Hımm, anladım. En azından aramızda ailesinden yana dertli olmayanlar da var."

"Ege, ailenizden hiç mi haber yok?"

"Olsa ne olur Karsu? Bu saatten sonra bize bir faydası yok."

"Evet, haklısın."

"Kızlar, biz artık kalksak mı? Anneannem ve Kıvılcım abla merak etmesin." dedim.

"Biraz daha kalsaydınız."

"Yok Sinan, kalkalım. Emlakçıdan haber var mı?"

CELLADINA AŞIK

Bazı insanlar hayata geriden başlar. Kimi ailesinden yaralıdır, kimi çevresinden... Kimi sevilmek isterken kaybolur, kimi sevmeyi sahip olmak sanır. Umutla korkunun karıştığı bir yerde, geriden başlayan insanların hayatları kesişir. Bazı bağlar gerçekten kalptendir, çünkü arkadaşlar seçilmiş ailelerdir. Peki kesişen hayatlarda aşk bağımlılığa, sevgi takıntıya dönüşürse ne olur?

Yanlış sevgiler, yarım kalmış çocukluklar, yaralı yetişkinler... Görmezden gelinen işaretlerin, geç kalınmış fark edişlerin bedeli ödenmeli midir?

Yalnızca sayıdan ibaret olmayan kadınlara adanmış bir hikâye.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN: 978-625-5779-84-7